

Rejsebrev fra Kyoto, 3. november 2018

KYOTO

Antallet af turister i Japan er omtrent fordoblet de seneste 4 år, så der i fjor var knap 30 mill besøgende. En fjerdedel af dem kom fra Kina, og i Kyoto - som de allerfleste formentlig besøgte - kan det virkelig mærkes.

På vores første vandretur i byen så jeg pludselig nogle kvinder i flotte kimonoer, der ventede på at komme over gaden. Både jeg og et par andre vesterlændinge tog kameraet frem og forsøgte diskret at tage billeder af dem - vi kender jo historierne om Kyotos fornemme Geishaer, som i deres smukke kimonoer og med de hvide ansigter gennem tiderne har underholdt og sikkert hørt mange hemmeligheder fra deres omgang med betydningsfulde mænd. Men ved nærmere eftersyn så havde disse piger ved fodgængerovergangen en mobiltelefon i den ene hånd og en pose snacks i den anden - så det var helt sikkert ikke Geishaer.

Da vi kom frem til det første tempel, var der masser af unge piger i kimonoer, og det viser sig, at de stort set alle er kinesere, som lejer en farvestrålende kimono til sig selv og en gammeldags grålig kjortel til deres kæreste. De poserer så ustandselt foran templer, søer, pagoder ol, hvor deres venner skal fotografere dem, for ikke at tale om alle de selfies, som de får taget.

Sidst på eftermiddagen så vi faktisk en rigtig Geisha, der med elegante små skridt kom trippende gennem en sidegade.

I det næste tempel, Sanjusangen, som er berømt for de imponerende 1000 mandshøje Buddha figurer udsåret i japansk cypres og derefter forgyldt i det 12. og 13. århundrede + yderligere en kæmpestor figur i midten. Her oplevede vi, hvordan 4 munke kom ind og med en gevaldig koreografi fik sig placeret nedenfor statuen. To af dem havde forskellige trommer, som de langsomt og urytmisk slog på, medens de messede Gautama Buddhas ædle sandheder. Det var en enkel og ældgammel seance, som jeg forestiller mig, den har været udført siden tidernes morgen i ydmyge klostre i Himalayas bjerge. Desværre måtte man hverken fotografere eller filme inde i templet - ærgerligt, da jeg stod lige ved siden af munkene.

Vi har læst, at Inari templet er blevet kåret som turisternes foretrukne udflugtsmål i hele Japan. Det ligger 2 stationer fra banegården i Kyoto, så den sidste formiddag deponerede vi vor bagage og tog derhen. Kineserne har også hørt om dette sted, men da vi nåede halvvejen op ad bjerget, gennem de 1000 store røde torii - disse flotte røde portaler med svungne overliggere - havde de fleste givet op, og jeg kunne tage nogle billeder, hvor man også kunne se omgivelserne.

Der har på intet tidspunkt været steder, hvor man kunne få indblik eller mærke stemningen i den meditative japanske have med sten, grus og mos, som Benthe og jeg oplevede, da vi var her for 42 år siden - men dengang havde vi også det meste for os selv.

Vi kom en del rundt i byen, og ifølge Anjas telefon, som beregner distancen, slog vi her rekorden med 18 km på en dag.

Hermed er rejsen slut, og der bliver nu kaldt ud til vort fly, der via Finland bringer os tilbage til DK.